

Leonora Christina

Leonora Christina blev født en kold vinterdag i 1621 på Frederiksborg Slot. Hun var ikke en helt almindelig pige. Hendes far var nemlig kong Christian den 4., Danmarks mægtige konge. Alligevel var Leonora ikke prinsesse, for hendes mor – Kirsten Munk – var ikke rigtigt gift med kongen, og det blev især Leonoras mormor, som tog sig af Leonora og hendes mange søskende. Derfor boede Leonora sammen med sine søskende for det meste på Dalum Kloster ved Odense, hvor hendes mormor boede.

Allerede som barn var Leonora både kvik og nysgerrig. Hun lærte at læse, skrive og tale flere sprog, og hun elskede bøger og historier. Når hun sad stille med en bog, følte hun sig fri. Hun vidste, at viden var noget, ingen kunne tage fra hende.

Da Leonora var 15 år, blev hun gift med en ældre adelsmand, som hed Corfitz Ulfeldt. Han var ansat som kammerjunker for Christian den 4. En kammerjunker havde ansvar for at tilrettelægge kongens dagligdag. Brylluppet var stort og prægtigt, og Leonora troede, at hendes liv nu ville blive lykkeligt og trygt. Hun fulgte sin mand, støttede ham og troede på ham – også når andre begyndte at tvivle. Leonora og Corfitz fik 10 børn.

Da Christian den 4. døde i 1648, blev Leonoras halvbror Frederik konge. Han fik navnet Frederik den 3. Men han og Corfitz Ulfeldt kunne ikke enes. Corfitz Ulfeldt ville have mere og mere magt, så han gav den svenske hær nogle oplysninger, som kunne bruges i krigen mod Danmark. Derfor beskyldte Frederik den 3. ham for landsforræderi. Leonora stod ved sin mands side, selv da det blev farligt. Hun og børnene rejste med ham gennem Europa. De var altid på flugt, altid med en knugende frygt i maven.

Om aftenen, når alt var stille, kunne Leonora mærke tvivlen snige sig ind. Havde hun valgt rigtigt? Men hun var stolt og gav ikke op.

Til sidst gik det alligevel galt. Leonora blev arresteret og ført tilbage til Danmark. Hun blev spærret inde i Blåtårn ved Københavns Slot – et mørkt og fugtigt fængsel, som lå der, hvor Christiansborg Slot ligger i dag. Der var ingen retssag. Hun blev bare spærret inde. Hun var i fængsel i 22 år.

Cellen var lille og kold. Rotter og mus pilede hen over gulvet. Væggene var tykke, og lyset sivede kun svagt ind. Om natten kunne hun høre vinden og de tunge skridt fra vagterne. Ensomheden var næsten værre end kulden. Nogle dage føltes det, som om tiden stod helt stille.

Men Leonora nægtede at lade sig knække. I fængslet begyndte hun at skrive. Hun skrev om sit liv, sine tanker, sin sorg og sit håb. Ordene blev hendes trøst og hendes styrke. Når hun skrev, følte hun sig ikke helt alene. Hun følte sig levende.

Hun skrev om uretfærdighed, om tro og om menneskets styrke. Hun skrev for at huske, hvem hun var. Og hun skrev for ikke at glemme, at hun stadig var andet og mere end en ensom fange i Blåtårn.

Selvom hun var bange, var hun også modig. Selvom hun var ked af det, nægtede hun at give op. Hun troede på, at sandheden en dag ville komme frem.

Efter 22 lange år blev Leonora endelig løsladt. Hun var blevet gammel, og verden udenfor var ikke længere den samme. Hun havde mistet meget: sin mand, mange af sine børn, sin frihed og mange år af sit liv. Men hun havde også vundet noget: Hun havde bevaret sin stemme ved at skrive.

Leonora Christinas liv var ikke let. Hun blev fanget i andres magtkampe og betalte en høj pris. Hun viste, at selv i mørke tider kan et menneske holde fast i sin værdighed. Hun lærte os, at ord kan være stærkere end mure, og at man kan finde styrke – selv når alt ser håbløst ud.

Og måske er det netop derfor, vi stadig husker hende i dag.

Foto: Ole Haupt. Frederiksborg,
Nationalhistorisk Museum